

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, so sídlom v K., zastúpenej JUDr. D. H., advokátkou v K., proti žalovanej **S.**, so sídlom v K., zastúpenej JUDr. D. P., advokátom v K., **o vypratanie nebytových priestorov**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 27C 850/2001, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. mája 2010 sp. zn. 5Co 77/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 74,61 € k rukám alebo na účet JUDr. D. H., advokátky v K.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 27. novembra 2008 č. k. 27C 850/2001-376 uložil žalovanej povinnosť vypratať priestory nachádzajúce sa v budove X na D. ulici v K. o celkovej výmere X m², zapísané na LV č. X katastrálneho územia K, na parcele č. X so súpisným číslom X a vypratane priestory odovzdať žalobkyni do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozhodol i o povinnosti žalovanej nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 37 950 Sk na účet jej právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že zmluvou o užívaní skladov zo 4. marca 1997 uzavretou medzi V. (právnou predchodkyňou žalobkyne) a žalovanou došlo k zmene dohodnutých podmienok o bezplatnom užívaní spočívajúcich v tom, že žalovaná pôvodné skladovacie priestory užívané v rámci delimitačných dohôd odovzdala vlastníkovi a namiesto nich vlastník poskytol žalovanej do bezplatného užívania na skladovacie účely priestory v budove X na D. ulici v K. o výmere 293,8 m². Súd ustálil, že

obsah zmluvy o užívaní skladov nasvedčuje tomu, že v rámci delimitácie majetku bývalých H. došlo pôvodne k uzavretiu zmluvy o dočasnom bezplatnom užívaní majetku podľa § 348 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka a táto zmluva sa podľa § 876 Občianskeho zákonníka zmenila od 1. januára 1992 na zmluvu o výpožičke. Pokiaľ teda V. uzavreli uvedenú zmluvu zo 4. marca 1997, zaviazali sa strpieť bezplatné užívanie časti nehnuteľnosti žalovanou. Keďže vlastník nehnuteľnosti tento právny vzťah neukončil a uvedenú nehnuteľnosť za takéhoto stavu vložil do majetku inej právnickej osoby (pôvodnej žalobkyne) ako nemajetkový vklad, je treba mať za to, že táto nehnuteľnosť bola takto včlenená aj s právom bezplatného užívania žalovanou, takže žalovaná aj po tejto zmene ju neužívala bez právneho dôvodu. Vzhľadom na to, že pôvodné ustanovenie § 348 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, ako aj z neho vychádzajúce následné zmluvy boli založené na tom, že uvedený užívací vzťah má trvať len do doby, pokiaľ to bude žalovaná potrebovať, pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobkyne sa súd zaoberal otázkou odkázanosti žalovanej na užívanie týchto priestorov. Dospel pritom k záveru, že odkázanosť žalovanej pominula predovšetkým z toho dôvodu, že žalovaná dlhodobo časť priestorov zverených jej do správy Košickým samosprávnym krajom, konkrétne Domova Mládeže č. 2 na O. prenajímala iným podnikateľským subjektom za finančnú protihodnotu, ako aj z pohľadu rozširovania školy v areáli žalovanej o novú Strednú odbornú školu taktiež so sídlom na O. v K. Vzhľadom na tento svoj záver považoval súd nárok žalobkyne za dôvodný, a preto jej žalobe vyhovel, vec právne posúdiac podľa § 659, § 662 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom lehotu na vypratanie predmetných priestorov určil v trvaní troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, aby poskytol žalovanej dostatok času na vypratanie. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 20. mája 2010 sp. zn. 5Co 77/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.). Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj s dôvodmi napadnutého rozsudku a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na ne poukázal. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovanej doplnil, že sporná zmluva bola uzavretá za účelom naplnenia zámerov Ministerstva výstavby a stavebníctva SR zabezpečiť dostatočné priestorové kapacity pre výuku a prípravu mládeže na povolanie, a to na osobitné odborné činnosti potrebné v oblasti stavebníctva. Z tohto pohľadu je potom potrebné posudzovať aj potrebu a odkázanosť žalovanej na užívanie predmetných priestorov. Správnosť záverov súdu prvého stupňa o dostatočných priestorových kapacitách žalovanej podľa odvolacieho súdu potvrdzuje i skutočnosť, že Košický

samosprávny kraj rozhodol o zriadení novej školy v týchto priestoroch bez kapacitného rozšírenia práve z dôvodov dostatočnej priestorovej kapacity. Obranu žalovanej poukazujúcu na špecifickú potrebu priestorov na uskladňovanie chemických a horľavých látok považoval odvolací súd za účelovú, a to predovšetkým z hľadiska toho, aké zanedbateľné množstvo týchto látok sa v priestoroch žalovanej uskladňuje. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno pochybovať o tom, že v značne rozsiahlom objekte areálu užívanom žalovanou je možnosť vyčleniť a prispôbiť jednu miestnosť pre potreby uskladnenia takýchto špecifických látok. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 a 151 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom žiadala napadnutý rozsudok zrušiť alebo ho zmeniť tak, že žaloba sa zamietne a žalobkyňa bude zaviazaná na náhradu trov celého konania. Dovolanie odôvodnila tým, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Vadu tejto povahy videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, tvrdiac, že odvolací súd sa nezaoberal významnými skutočnosťami uvedenými v jej odvolaní, keď nezobral do úvahy vyjadrenie Inšpektorátu práce Košice, ktorý neodporučil umiestniť skladovacie priestory v priestoroch Domova mládeže na O. v K. ako ani protipožiarne posúdenie stavby z hľadiska zriadenia skladu v predmetných priestoroch, ktoré jasne stanovuje, že sklad horľavých kvapalín v objekte určenom na ubytovanie skupiny B zriadený byť nemôže. Rovnako sa odvolací súd nezaoberal jej tvrdením, že rozsudok súdu prvého stupňa sa nemôže opierať o skutočnosť, že odkázanosť žalovanej na užívanie sporných priestorov pominula z dôvodu, že žalovaná dlhodobo časť priestorov v Domove mládeže č. 2 na O. prenajímala iným podnikateľským subjektom za finančnú protihodnotu, nakoľko žalovaná prenajímala časť svojich priestorov i čase podpísovania predmetnej zmluvy a ohľadom tejto skutočnosti tak nedošlo od vzniku právneho vzťahu k žiadnej zmene.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania – žalovaná (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu rozsudku. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu nezistil ani

dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku, či odvolací súd v prejednávanej veci žalovanej neodňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver neodročovaného pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľka videla vadu tejto povahy v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, nakoľko mala za to, že odvolací súd sa dostatočne nezaoberal jej odvolacími námietkami.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením, preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie, bolo nevyhnutné vychádzať i z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal. Súd prvého stupňa ustálil, že žalovaná predmetné priestory užívala bezodplatne na základe zmluvy o výpožičke. Jednalo sa o dočasné užívanie a malo trvať dovtedy, kým žalovaná bude tieto priestory potrebovať. Keďže súd dospel k záveru, že žalovaná už nie je odkázaná na tieto priestory predovšetkým z dôvodu, že iné priestory zverené jej do správy dlhodobu prenajíma podnikateľským subjektom, a tiež z pohľadu rozširovania školy v areáli žalovanej o novú Strednú odbornú školu, uložil žalovanej vypratať predmetné priestory. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa primerane zaoberal i vyjadrením Inšpektorátu práce Košice, a taktiež i protipožiarnym posúdením stavby z hľadiska zriadenia skladu v predmetných priestoroch. Vychádzajúc z výpovede svedkyne, ktorá uskutočnila protipožiarne posúdenie, dospel k záveru, že po patričných stavebných úpravách by bolo možné zriadiť sklad horľavých kvapalín aj v priestoroch Domova mládeže č. 2. Odvolací súd v tomto smere ešte doplnil, že obrana žalovanej s poukazom na špecifickú potrebu priestorov na uskladňovanie chemických a horľavých látok, sa javí ako účelová, a to predovšetkým z dôvodu ich doposiaľ zanedbateľne malého uskladňovaného množstva. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že v otázke prenajímania časti jej priestorov iným podnikateľským subjektom sa situácia oproti stavu k 4. marcu 1997, keď bola podpísaná predmetná zmluva, nijako nezmenila, pretože aj vtedy časť svojich priestorov prenajíkala, odvolací súd sa

stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý po vykonanom dokazovaní skonštatoval, že tu došlo k dôležitej zmene, nakoľko žalovaná začala od roku 2001 prenajímať podstatnú časť priestorov v Domove mládeže č. 2, ktorý jej bol zverený do správy novým zriaďovateľom - Košickým samosprávnym krajom, čo preukazuje, že pominula jej odkázanosť na sporné priestory na D. ulici. Vzhľadom na doposiaľ uvedené možno uzavrieť, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a postačujúco sa vyporiadal i s odvolacími námietkami žalovanej. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalovanej.

Vzhľadom na tieto zistenia a závery dovolací súd ustálil, že vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľka namietala nedôvodne.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou vzal zreteľ k tomu, že právna zástupkyňa žalobkyne zastupovala túto účastníčku už v konaní pred oboma nižšími stupňami súdov. Žalobkyni preto priznal náhradu trov dovolacieho konania iba za úkon právnej služby advokátky, ktorú poskytla vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 16. augusta 2010. Odmena advokátky je vo výške 1/13 výpočtového základu, t.j. 55,49 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb, ďalej len „vyhláška“). K tejto odmene priznal dovolací súd podľa § 16 ods. 3 vyhlášky aj režijný paušál 7,21 €, pričom odmenu a uvedený paušál zvýšil v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky o DPH 11,91 €, spolu teda náhrada trov dovolacieho konania predstavuje sumu 74,61 €.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2012

**JUDr. Milan D e á k, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť:

Hrčková Marta